21 Ιανουαρίου 2026

Θαύματα Παναγίας Παραμυθίας (μέρος 1ο)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Συναξαριακές Μορφές

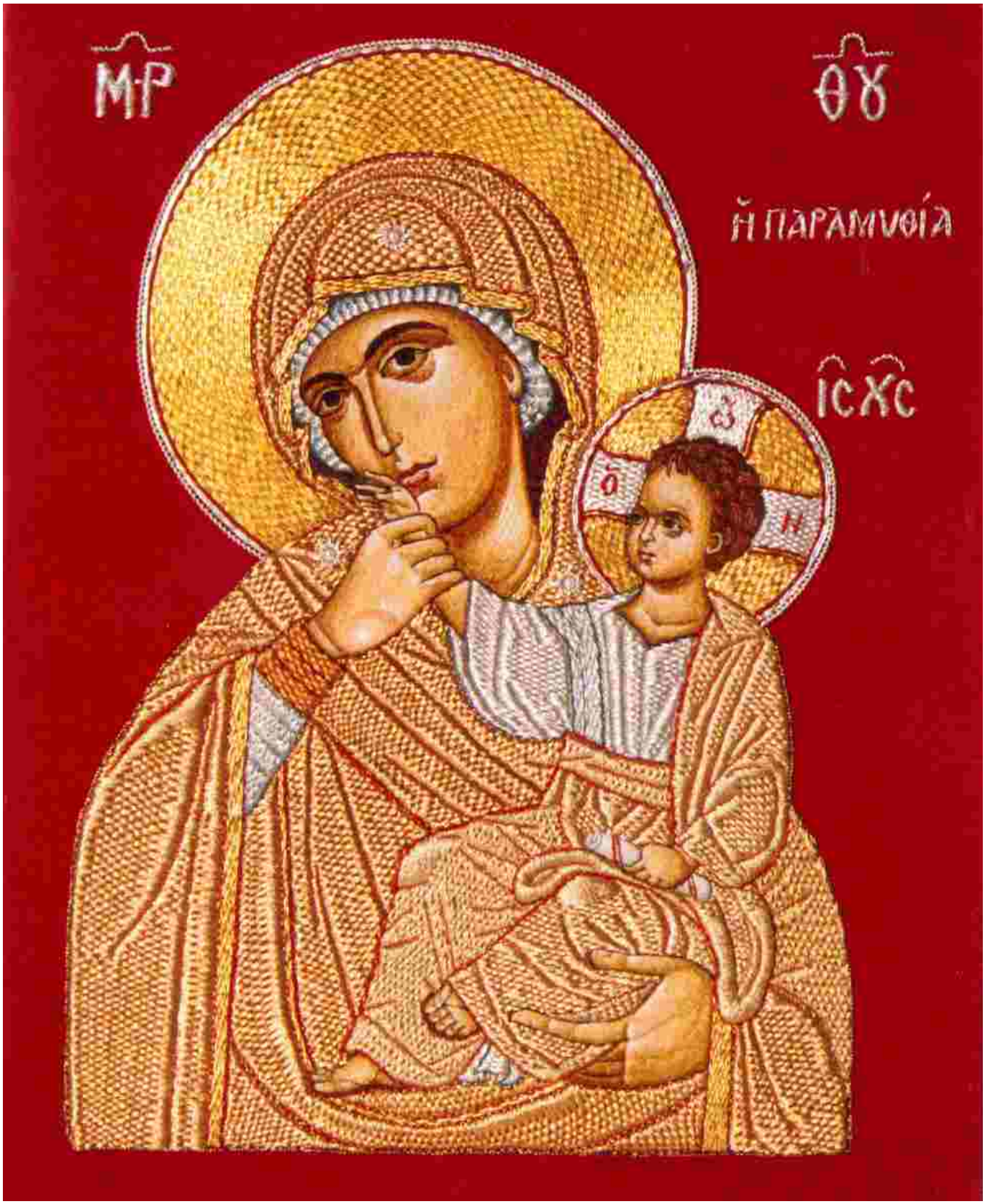

Η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Παραμυθίας

Σήμερα 21 Ιανουαρίου εορτάζεται η Σύναξις της Παναγίας της Παραμυθίας και η μνήμη των Αγίων Μαξίμου του νέου Ομολογητού του Βατοπαιδινού του επιλεγομένου Γραικού του φωτιστού της Ρωσίας (για να διαβάσετε το σχετικό άρθρο πατήστε **εδώ**) και Νεοφύτου του Προσμοναρίου της Παραμυθίας του Βατοπαιδινού.

Μπορείτε επίσης να διαβάσετε:

1. ένα πολύ μικρό μέρος από τα θαύματα της Παναγίας της Παραμυθίας και

2. όποιοι θα ήθελαν να ξαναθυμηθούν το θαυμαστό γεγονός-ιστορικό της θαυματουργού εικόνας μπορούν να πατήσουν **εδώ**

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. α΄. Τον συνάναρχον Λόγον.

Σώσαι θέλουσα Κόρη το Βατοπαίδιον,
Παραμυθία γλυκεία εκ πειρατών βδελυρών,
θαυμαστώς τώ προεστώτι προσωμίλησας,
και καθυπέδειξας αυτώ, σωτηρίας χειρισμούς·
διό σε νύν ευφημούντες, πιστώς αιτούμεθα πάντες,
πρός τον Υιόν σου τάς θερμάς σου λιτάς.

Κοντάκιον

Ήχος γ΄. Την ωραιότητα.

Προ της εικόνος σου ο Καθηγούμενος,
εστώς Πανύμνητε και προσευχόμενος,
είδε την ξένην και φρικτήν αλλοίωσιν τη μορφή σου·
και εκ των χειλέων σου, τη πολλή ευσπλαγχνία σου
έλαβε το κέλευσμα, ο την μάνδραν διέσωσε·
διό σοι προσηκόντως βοώμεν· Χαίρε, σεμνή Παραμυθία.

Μεγαλυναριον

Κόρη πανακήρατε η ελπίς, των απηλπισμένων και αντίληψις των πιστών, σώσον σούς οικέτας από παντοίας βλάβης, Παρθένε Θεοτόκε, Παραμυθία μου.

Σύμφωνα με μαρτυρίες και πάρα πολλών προσκυνητών η Παναγία η Παραμυθία ενεργεί κατά ένα ιδιαίτερο τρόπο θαύματα στις ψυχές των πιστών. Παρηγορεί τους θλιβομένους, παραμυθεί τους ολιγοψύχους, παρακινεί σε μετάνοια, «πληροφορεί» τους ευχομένους.
Αναφέρονται στη συνέχεια μαρτυρίες για τις θαυματουργικές επεμβάσεις της Παναγίας της Παραμυθίας, της παρηγορήτριας των Ορθοδόξων Χριστιανών, που πραγματοποίησε διά της ιεράς εικόνας της.

1. «Μέχρι σήμερα είμαι καλά»

«Έγινε θαύμα στο πόδι μου στις 22 Ιουνίου το 1992. Σας γράφω σχετικά με αυτό. Το πόδι μου με πονούσε πολύ στο γόνατο και δεν μπορούσα να κατέβω σκαλιά ή να ανέβω. Γι' αυτό πήγα στον γιατρό, ο οποίος και μου είπε ότι πρέπει οπωσδήποτε να κάνω εγχείρηση· διαφορετικά θα κουτσαίνω. Ήταν 15 Ιουνίου το 1992. Του είπα ότι τώρα δεν μπορώ, γιατί φεύγω για το Άγιον Όρος. Αυτός επέμενε και μου είπε ότι αν πάς με αυτό το πόδι στο Άγιον Όρος, στο τέλος θα σε φέρουν με το φορείο. Εγώ του είπα ότι θα πάω και δεν με νοιάζει. Έτσι και έγινε.
Ήρθα στο Άγιον Όρος μαζί με άλλους φίλους...Όταν ήρθαμε στο Βατοπαίδι στην Εκκλησία προσευχόμουν στην Παναγία. Σε όλη τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας έλεγα: «Παναγία μου, θεράπευσέ με». Στις 6 περίπου η ώρα, το πρωΐ, μου φάνηκε στο εικόνισμα της Παναγίας ότι ξεχώρησε η Παναγία και ένοιωσα μεγάλη χαρά, αγαλλίαση και δεν μπορούσα να το εξηγήσω. Όταν τελείωσε η θεία Λειτουργία και βγήκαμε έξω από το ναό, ο π. Εφραίμ ήταν στο εκκλησάκι της Παναγίας της Παραμυθίας. Δεν είχε τελειώσει ακόμη. Είπα στην παρέα μου να ανέβουμε εκεί και μετά να πάμε στην τράπεζα. Συμφώνησαν. Ήρθε ο ξάδελφός μου για να με βοηθήσει να ανέβω τη σκάλα προς το εκκλησάκι της Παραμυθίας. Στο πρώτο σκαλί δεν ένοιωσα πόνο στο πόδι μου· τότε δοκίμασα το δεύτερο, τίποτα· στο τρίτο σκαλί το πίεσα για να δώ, και πάλι δεν ένοιωσα πόνο, οπότε έσπρωξα τον ξάδελφό μου και άρχισα να τρέχω πάνω προς το παρεκκλήσιο της Παραμυθίας και κλαίγοντας φώναζα ότι έγινε θαύμα.
Όταν γυρίσαμε στην Κύπρο πήγα στον γιατρό μου και του είπα να με εξετάσει. Όταν με εξέτασε μου είπε ότι το πόδι μου είναι καλύτερο από το άλλο. Τότε εγώ τον ρώτησα αν πιστεύει στα θαύματα και μου είπε· «ναί, πιστεύω». Εγώ του είπα το περιστατικό και μου είπε· «Δοξάζω το όνομά της· Ανδρέα μου είσαι μια χαρά». Και μέχρι σήμερα είμαι καλά...»

Με σεβασμό
Ανδρέας Ευαγγελίδης

Αραδίππου, Κύπρος

2. «Είδα την Υπεραγία Θεοτόκο να περπατά στην αυλή της Μονής»

«Το έτος 1994 επισκέφθηκα το Άγιον Όρος με τρία από τα αγόρια μου…Στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου, όπου φιλοξενηθήκαμε τις περισσότερες ημέρες της παραμονής μας, είδα την Υπεραγία Θεοτόκο να περπατά μέσα στη Μονή. Το γεγονός συνέβη ως εξής: Καθόμουν έξω από την τράπεζα, όταν είδα μία μοναχή να περπατά στην αυλή της Μονής. Ερχόταν από την πλευρά του Καθολικού και κατευθύνθηκε προς το μαγειρείο όπου και εισήλθε. Ήταν ψηλή με ρωμαλέα κορμοστασιά και πλήρες γυναικείο μοναχικό ένδυμα. Αφού πέρασαν μερικές στιγμές βγήκε από το μαγειρείο, περπάτησε κατά μήκος του κτιρίου, και κοντά στο Καθολικό, όπου είναι το παρεκκλήσιο της Παραμυθίας και εισήλθε ξανά στο κτίριο της Μονής. Η πρώτη μου αντίδραση ήταν μεγάλη έκπληξη: «Βρίσκεται γυναίκα και μάλιστα μοναχή στη Μονή; Πώς γίνεται; Είναι κάπου κρυμμένη; Μετά σκέφτηκα ότι γνωρίζω τον Ηγούμενο και τους μοναχούς και αυτό είναι αδύνατον. Αρα τί βλέπω;»…
Πέρασαν περίπου έξι μήνες, όταν μία ημέρα παρακολούθησα στην τηλεόραση μία συνέντευξη του Ηγουμένου της Μονής Βατοπαιδίου πατρός Εφραίμ, στην οποία έλεγε ότι διάφοροι προσκυνητές, που επισκέφθηκαν την Μονή Βατοπαιδίου, είχαν δεί την Υπεραγία Θεοτόκο στην Μονή- και μερικοί από αυτούς σκανδαλίστηκαν νομίζοντας ότι ζούσε γυναίκα στη Μονή. Αμέσως ήρθε στη μνήμη μου το συμβάν της δικής μου οράσεως και κατάλαβα ότι η γυναίκα που είδα ήταν η Υπεραγία Θεοτόκος.
Τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν δύσκολα για την οικογένεια μου…Η εμπειρία που είχα ήταν μεγάλο στήριγμα στις δοκιμασίες που ακολούθησαν. Οι κινήσεις της Παναγίας μας, όταν την είχα δεί στο Βατοπαίδι, έδειχναν μεγάλη μέριμνα και φροντίδα. Η συγκατάβασή της στην αμαρτωλότητά μου φανερώνει απέραντη μητρική αγάπη, και τέλος η εκρηκτική επιβεβαίωση της παρουσίας της ανάμεσά μας θα είναι πάντοτε πηγή ελπίδας και πίστεως για την σωτηρία μας…».

Η Παναγία με τις ευχές σας πάντοτε να μας στηρίζει
Σταύρος Σταύρου
Λεμεσός, Κύπρος

3. Επέμβαση της Παναγίας

26/10/1997
Αγλαντζιά ΚΥΠΡΟΣ

«…Αισθάνθηκα και εγώ αλλά και ο σύζυγός μου, την παρουσία της Παναγίας της

Παραμυθίας όταν ο σύζυγός μου, έκανε μια πολύωρη καρδιοχειρουργική επέμβαση στο Ισραήλ. Η Κυρία Θεοτόκος ρύθμιζε όλα τα μικροπροβλήματα λίγο πρίν, κατά τη διάρκεια του χειρουργείου αλλά και κατά τη διάρκεια της ανάρρωσης…»

Δοξασμένο το όνομά σου Παναγία μου

4. «Τα πόδια μου σιγά σιγά άρχισαν να μην με πονούν».

«Εργάζομαι σε μία ιδιωτική εταιρεία με την ιδιότητα του αποθηκαρίου. Έχω επισκεφθεί την Ιερά σας Μονή δύο φορές. Την πρώτη τον Αύγουστο του 1995 και την δεύτερη τον επόμενο χρόνο. Την δεύτερη φορά όταν συναντήθηκα με τον Καθηγούμενο και συγκεκριμένα στο προαύλιο έξω από το Καθολικό του παρέδωσα μία ασημένια πλάκα που ήταν χαραγμένα επάνω της δύο γόνατα. Του διηγήθηκα δε την ιστορία σχετικά με την πλάκα, η οποία είναι η εξής:
«Η εργασία μου έχει πολλή ορθοστασία και αναγκάζομαι να σηκώνω αρκετά βάρη κατά τις μετακινήσεις των εμπορευμάτων. Με τον καιρό άρχισε να δημιουργείται ένα πρόβλημα με τα γόνατά μου από την κούραση της εργασίας μου. Πήγα σε γιατρό και έκανα κάποια θεραπευτική αγωγή. Αποδείχθηκε πως δεν ήταν αρκετή για το πρόβλημά μου, με αποτέλεσμα να έχω σαν δεύτερη λύση την χειρουργική επέμβαση. Έτσι πέρασε αρκετός καιρός χωρίς να γίνεται τίποτα, και το πρόβλημα να παραμένει. Ερχόμενος στην Ιερά Μονή την πρώτη φορά θαύμασα το κάλλος από τις πολλές θαυματουργές εικόνες της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ακουσα από τον μοναχό που έκανε ξενάγηση και έλεγε την ιστορία και τα διάφορα θαύματα της κάθε εικόνας και αμέσως αισθάνθηκα την ανάγκη και την επιθυμία να κάνω μια μικρή προσευχή, παρακαλώντας την Υπεραγία Θεοτόκο να κάνει ένα μικρό θαύμα για μένα…
…Πέρασε λίγος καιρός και τα πόδια μου σιγά σιγά άρχισαν να μην με πονούν. Το θαύμα έγινε. Έτσι ερχόμενος τον Αύγουστο του 1996, πρώτο μου μέλημα ήταν να έρθω στη Μονή σας και να εκπληρώσω την υπόσχεσή μου.
Ευχαριστώ και δοξάζω ολόψυχα την Υπεραγία Θεοτόκο για την μεγάλη χάρη που έκανε σ’ εμένα τον αμαρτωλό…

Η Υπεραγία Θεοτόκος με τις ευχές και προσευχές σας, να βοηθά όλον τον κόσμο.
Αθανάσιος Σκούτας
Μαγούλα, 265 04 Πάτραι

5. «Μου στέλλει την παραμυθία της»

30 Σεπτεμβρίου 2001

Η μητέρα κάποιου μοναχού της Μονής μας γράφει στον γιό της:

«Τα θαύματα της Παναγίας της Παραμυθίας είναι καθημερινά στη ζωή μας. Η πρώτη φορά ήταν όταν είχα θλίψη για τον αποχωρισμό σου λόγω της εισόδου σου στο μοναχισμό. Επέστρεψε ο πατέρας σου από τη Μονή με μια μεγάλη ασημένια εικόνα της Παραμυθίας, -όπως γνωρίζεις, ποτέ δεν με εντυπωσίαζαν και δεν με συγκινούσαν οι ασημένιες εικόνες, μάλλον δε με απωθούσαν- ευλογία από τον Γέροντα. Όταν άνοιξε το κουτί της ο πατέρας σου μπροστά μου, έμεινα έκθαμβη, σαν να την είδα πρώτη φορά. Είπα ααα..., και συγχρόνως αισθάνθηκα μια βαθιά και γλυκιά παρηγοριά σαν να είχα εσωτερική πληγή και απλώθηκε με τη θέα της εικόνας της βάλσαμο στη ψυχή μου. Απ’ εκείνη την ημέρα, έφυγε ο μεγάλος και αβάστακτος πόνος τον οποίο διαδέχθηκε μια γλυκιά θλίψη.

Από τότε, σε κάθε δυσκολία της ζωής, βιοτική ή εσωτερική-προσωπική, προτού συνειδητοποιήσω ότι έχω την ανάγκη της και την επικαλεστώ, μου στέλνει την παραμυθία της. Με γλυκαίνει και έτσι μπορώ να σηκώσω τη θλίψη μου, τον σταυρό μου, σχεδόν με χαρά.

Σε ασπάζομαι,

η μητέρα σου